

[Aldersformanden.]

Fra Folketingets Formand har jeg modtaget følgende Skrivelse:

„Folketinget.

København, den 16. April 1947.

Vedlagte Forslag til Lov om Bekæmpelse af Kønssygdomme blev med Skrivelse af 14. Marts d. A. tilstillet Formanden for det daværende Lands-ting. Behandlingen blev imidlertid ikke tilendebragt af Tinget. Da et delvis nyalgt Landsting nu er traadt sammen, har jeg herved den Ære paa ny at fremsende det nævnte Lovforslag i den Form, hvori det er vedtaget af Folketinget, med Anmodning om, at det maa blive Landstinget forelagt.

Jul. Bomholt.

Jens Møller.

Til Landstingets Formand.“

Dette sker herved. Eksemplarer vil blive omdelt.

Den eneste Sag paa Dagsordenen var:

Fremsættelse af Lovforslag.

Ministeren for Landbrug og Fiskeri (*Erik Eriksen*): Jeg har herved den Ære for det høje Landsting at fremsætte *Forslag til Vandløbslov* samt *Forslag til Lov om Landvæsenstretter*.

I Forslag til Lov om Vandløbslovgivning, som er forberedt af Vandløbskommissionen af 17. Maj 1933, har man samlet de nugældende 7 Love, nemlig Loven af 28. Maj 1880 om Vands Afledning og Afbenyttelse — det er den egentlige Vandløbslov —, Loven af 23. April 1897 om Tillæg til Loven af 1880, Loven af 19. April 1907 om Forandringer i Loven af 1880, Loven af 2. Juni 1917 om Tillæg til Loven af 1880, Loven af 28. Juni 1920 om Indførelse af dansk Vandløbslovgivning i de sønderjyske Landsdele, Loven af 10. Juli 1922 om Ændring af Vandløbslovgivningen og Loven af 1. Juli 1927 om Tillæg til Loven af 1880. Derimod har man ikke medtaget Loven af 31. Marts 1926 om Vandforsyningsanlæg, idet denne Lov hovedsagelig omhandler Grundvand, medens dette Lovforslag i det væsentligste beskæftiger sig med Overfladevand. Man har heller ikke medtaget den københavnske Vandløbslovgivning, som det var foreslaet af Vandløbskommissionen, idet denne Særlovgiv-

ning hidtil har virket upaaklageligt, og man har derfor ikke fundet Anledning til at behandle den paa anden Maade end andre Bestemmelser for begrænsede Omraader. Herved har man fastholdt samme Linie som Loven af 28. Maj 1880, der ikke gælder for København, og som i øvrigt opretholder „de Bestemmelser, som til forskellig Tid er givet angaaende enkelte bestemte Vandløb og Søer eller angaaende Vandafløb m. v. i enkelte Kommuner og Distrikter.“ Foruden den københavnske Særlovgivning vil derfor ogsaa andre Særbestemmelser som f. Eks. Loven om Afvanding af Marsken ved Tønder forblive i Kraft.

I Lovforslaget har man som sagt forsøgt at samle alle Bestemmelser om Overfladevand, og det har derfor vist sig nødvendigt at medtage enkelte Bestemmelser fra Ferskvandsfiskeriloven og fra Naturfredningsloven. Lovforslaget er inddelt i en „Almindelig Del“, det er Kapitlerne I—IV, hvor man har samlet de Bestemmelser, som gælder alle Vandløbsforhold, og i en „Særlig Del“, det er Kapitlerne V—XIV, som i Detailerne omhandler de enkelte Vandløbsforhold. Herved er der opnaaet større Systematik end i den gældende Lovgivning. Ensartede Forhold behandles efter Lovforslaget efter ensartede Regler. Jeg kan saaledes nævne, at alle Bestemmelser om Vedligeholdelse er samlet i eet Kapitel, ligesom alle Bestemmelser om Tilsyn er samlet i et andet Kapitel.

Jeg skal nu gaa over til nærmere at omtale Lovforslagets enkelte Afsnit. Indledningsvis kan det bemærkes, at Lovforslaget i videst muligt Omfang har undladt de mange instruktoriale og eksempelvis Bestemmelser, som præger Loven af 28. Maj 1880. Saadanne Bestemmelser hører jo ikke hjemme i en systematisk Lov og kan virke generende, idet Lovens Udøvere undertiden kan føle sig bundet af de Eksempler, som Loven opregner, og derved hemmes i deres Virksomhed.

I Lovens første Kapitel og første Paragraf fastslaas det, jeg vil kalde Lovens Omraade. Dette er angivet noget videre end i Loven af 1880, idet man i Praksis har været ude for, at der opstod Tvivl om, hvorvidt et eller andet vandfyldt Terræn kunde betragtes som et Vandløb, eller hvorvidt en Indretning ved et Vandløb var undergivet Vandløbslovgivningen. Endvidere er det fastslaet, at Loven kommer til Anvendelse, saa snart flere end en enkelt Person har Interesse i et Vandløbs Tilstedeværelse og Vedligeholdelse. Da Vandafledning i sidste Instans fører til, at Vand